

Arrest

nr. 249 482 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 september 2019. Op 20 september 2019 meldt de verzoekende partij zich aan. Op 24 september 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 maart 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 22 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 7 mei 1995 te Cuscatlan. U heeft een partner, M. T., W. D. (...) (O.V. (...); CG (...)), met wie u wettelijk gehuwd bent op 29 juni 2019, en samen hebben jullie een zoon M. M., M. A. (...) (O.V. (...)). U woonde vanaf uw geboorte tot na de geboorte van uw zoon op 5 oktober 2018 bij uw moeder in Cojutepeque. U verhuisde vervolgens naar het huis van uw echtgenoot in Chalchuapa, waar u sinds 2017 ook al af en toe verbleef. Van augustus 2015 tot maart 2018 werkte u voor het busbedrijf Pullmantur. Om naar uw werk te gaan, nam u de bus en heeft iemand eenmaal uw gsm gestolen. Uw echtgenoot werkte tot 3 augustus 2019 voor hetzelfde bedrijf.

Op 2 augustus 2019 kwam uw echtgenoot rond 16u00 thuis van zijn werk. Een half uur later klopten leden van de bende 18 op de deur. Zij vroegen aan uw man om hen mee te nemen met zijn auto en hen ergens naartoe te brengen. Toen uw echtgenoot weigerde, bedreigde een bendelid hem met een pistool. Wanneer uw echtgenoot opnieuw weigerde mee te werken, dreigden ze ermee uw echtgenoot, u en jullie zoontje te vermoorden indien jullie het huis niet zouden verlaten voor middernacht. Op het moment van het gebeuren was u zelf binnen gebleven. Na het vertrek van de bendeleden, kwam uw echtgenoot terug naar binnen en vertelde hij u wat er gebeurd was. Jullie besloten dezelfde dag het huis te verlaten en vertrokken met de auto naar uw moeder in Cojutepeque, waar jullie inwoonden tot 17 september 2019 en niet buitenkwamen.

Op 3 augustus 2019 ging uw man zijn ontslag indienen bij Pullmantur in San Salvador. Op 7 augustus 2019 besloten jullie om te vertrekken uit El Salvador en op 8 augustus 2019 togen jullie naar Santa Ana om uw identiteitskaarten te vernieuwen en uw paspoorten op te halen. Op 19 augustus 2019 boekte uw echtgenoot de vliegtickets naar België. Op 17 september 2019 vlogen jullie van El Salvador naar Spanje en vervolgens van Spanje naar Nederland, vanwaar jullie de trein namen naar België. Jullie dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 24 september 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort en het paspoort van uw zoontje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken acht het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) het mogelijk dat u bent bestolen op de bus en dat uw echtgenoot éénmalig bedreigd werd door leden van de bende 18 bij u thuis.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde bedreiging door de bendeleden en de gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definities van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van

vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegens uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd geviséerd door een misdaadbende. U bent niet politiek actief (CGVS 19/23434B, p. 7). U geeft aan geen problemen te hebben gehad met de autoriteiten in El Salvador (CGVS 19/23434B, p. 7). U heeft, naast de diefstal van uw gsm en de bedreiging van uw echtgenoot door bendeleden, geen andere problemen gekend in El Salvador (CGVS 19/23434B, p. 15).

Uit uw asielrelaas blijkt verder dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot, M. T., W. D. (...) (O.V. (...); CG (...)). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot is gebaseerd op de volgende motieven:

“Als reden voor uw vertrek uit El Salvador op 17 september 2019 geeft u op dat u éénmalig werd bedreigd met een pistool door twee bendeleden nadat u had geweigerd hen te vervoeren met uw auto waarop de bendeleden vervolgens dreigden u, uw vrouw en uw kind te vermoorden indien u het huis diezelfde dag niet zou verlaten. U stelde dat u dit deed en dat u met uw gezin ging inwonen bij uw schoonmoeder in Cojutepeque (CGVS 19/23434, p. 24-25). Uit uw verklaringen blijkt dat u in Cojutepeque geen problemen heeft gehad, noch in de periode dat u er woonde na uw problemen, noch in de periode dat u er naartoe ging om uw vrouw te bezoeken (CGVS 19/23434, p. 13-14). Gevraagd waarom de bendeleden het juist op u hadden gemunt, verklaart u dat er geen specifieke reden was waarom de bendeleden het op u gemunt hadden en dat u denkt dat het een slecht moment was (CGVS 19/23434, p. 28). Zij hadden hier dus geen persoonlijke reden voor. Gezien u gedaan hebt wat de bendeleden vroegen (CGVS 19/23434, p. 24), zij u niet persoonlijke viseerden, en u geen verdere problemen meer heeft gehad, kan dan ook geconcludeerd worden dat er geen verdere reden is om aan te nemen dat u nog gevaar zou lopen.

Zelfs mochten de bendeleden u om een of andere reden nog iets willen aandoen, is dit een probleem van lokale aard. Van 2 augustus tot 2019 en 17 september 2019 heeft u namelijk op het adres van uw schoonmoeder ingewoond zonder persoonlijke problemen met bendes en ook bij eerdere bezoeken heeft u geen persoonlijke problemen gekend (CGVS 19/23434, p. 13-14). Dat bendeleden u nog zouden hebben achtervolgd (CGVS 19/23434, p. 25, 29), zoals u beweert, wat u overigens hebt nagelaten om bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden, toont enkel dat de bendeleden zich ervan wilden vergewissen dat u deed wat ze van u vroegen, namelijk uw huis verlaten en niet naar de politie gaan. U

stelt zelf dat ze u niet verder hebben achtervolgd dan tot wanneer u Chalchuapa buiten gereden was (CGVS 19/23434, p. 29).

Bovendien rijzen er vragen over enkele van uw verklaringen en uw houding die uw geloofwaardigheid aantasten. Zo beweert u dat u niet meer buiten kwam in Cojutepeque (CGVS 19/23434, p. 13) en verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het voor u gevaarlijk was om naar Santa Ana terug te keren, dat u daarom ook niet langer uw job bij Pullmantur kon uitoefenen (DVZ vragenlijst 19/23434, 2 januari 2020, p. 2 punt 5). U bent nochtans met uw vrouw teruggekeerd naar Santa Ana om jullie paspoorten identiteitskaarten en persoonlijke spullen te gaan ophalen (CGVS 19/23434, p. 22). Gevraagd of dit dan niet gevaarlijk was voor u, gezien de problemen die u daar had gehad, argumenteert u dat het in San Salvador gevaarlijk was om dit te doen (CGVS 19/23434, p. 22). Deze uitleg strookt echter niet met de verklaringen dat u iedere dag voor uw werk in San Salvador moest zijn en er geen eerdere problemen heeft gehad (CGVS 19/23434, p. 18-19) noch met de verklaringen dat u in diezelfde periode nog twee keer in San Salvador bent geweest: een keer op 3 augustus om uw ontslag in te dienen (CGVS 19/23434, p. 19) en een keer om uw vliegtickets te boeken (CGVS 19/23434, p. 21). Verder stelde u bij het CGVS dat de bendeleden wilden dat u hen ergens naartoe bracht (CGVS 19/23434, p. 24). Bij DVZ stelde u het echter zo voor dat ze uw auto wilden lenen (DVZ vragenlijst 19/23434, 2 januari 2020, p. 2, punt 5). Gevraagd waarom u niet bij DVZ hebt gezegd dat ze wilden dat u de auto bestuurde, antwoordt u dat ze het daar verkeerd hebben begrepen, dat ze het verkeerd vertaald hebben (CGVS 19/23434, p. 27), terwijl u eerder had verklaard dat het interview bij DVZ goed verlopen was, dat u alles goed begrepen had, alles goed kunnen vertellen had en ze u daar het verslag voorgelezen hadden (CGVS 19/23434, p. 3). De houding van de bendeleden zoals u het voorstelt, doet ook vragen rijzen. Nadat ze gewapenderhand in eerste instantie uw auto komen opeisen, druipen ze na een leugen die ze meteen doorprikken en een weigering van uwentwege het gewoon af, zonder auto. Vervolgens zou er plots een nieuwe eis op tafel komen te liggen, met name dat jullie het huis moeten verlaten en ze laten jullie gewoon met de eerst opgeëiste auto vertrekken om het huis vervolgens te verwoesten (CGVS 19/23434, p. 15, 24). U bent er zich van bewust dat de bendes auto's van particulieren gebruiken om te gaan moorden en toch geeft u hem niet gewoon af maar liegt hen ook nog wat voor (CGVS 19/23434, p. 26-27). Uw poging tot verschoning om de auto niet gewoon af te geven, als zou uw vader op wiens naam de auto stond verantwoordelijk blijven voor wat ermee gebeurt, is uitermate zwak en kan niet overtuigen (CGVS 19/23434, p. 27).

Ten slotte kan gesteld worden dat uw houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet worden opgemerkt dat u na het bewuste incident nog zeker anderhalve maand in El Salvador bleef wonen (CGVS 19/23434, p. 12). Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen, zou men toch verwachten dat u zo snel mogelijk probeert te vertrekken. Bovendien reisde u via Spanje en Nederland naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in geen van beide landen een verzoek om internationale bescherming in. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat de door u aangehaalde bedreiging en de beweerde gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan de bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw vliegtickets en kopie van tewerkstellingsbewijs hebben enkel betrekking op uw identiteit, uw beroep en uw reisweg naar België, elementen die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Het WhatsAppgesprek met uw vader met daarin foto's van uw huis, vermag verder ook niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen omdat hier geen bewijswaarde kan aan worden toegekend wegens het hoge gesolliciteerde karakter. Bijgevolg kunnen ook deze documenten bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koester of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade."

Ook uw documenten vermogen niets te veranderen aan bovenstaande vaststellingen vermits zij enkel uw identiteit en deze van uw zontje aantonen, hetgeen op zich niet betwist wordt.

Tenslotte dient ook nog te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw gsm werd gestolen toen u met de bus op weg was naar uw werk (CGVS 19/23434B, p. 11). Uw houding getuigt in dit verband niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U bent namelijk ook na dit incident de bus blijven nemen om naar het werk te gaan (CGVS 19/23434B, p. 11). U vermeldde ook niets van dit incident in uw verklaringen aan de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl u verklaarde dat u er alle redenen die aanleiding hadden gegeven tot uw vertrek vermeld had (CGVS 19/23434B, p. 13).

Bijgevolg moet er worden geconcludeerd dat er ook ten opzichte van u worden besloten dat de door u aangehaalde diefstal, de bedreiging van uw echtgenoot en de beweerde gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het profiel van uw echtgenoot als werknemer van een busmaatschappij op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun

buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 13 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd uw advocaat per e-mail ter kennis gebracht op 23 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de

toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoekster verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar echtgenoot. Dit middel kan als volgt worden samengevat:

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Ze betoogt dat ze uitgebreid verteld heeft over de bedreigingen door de bendeleden die haar gedwongen hebben om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk zouden gaan en dat haar leven niet in gevaar zou zijn.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet ernstig kan stellen dat haar problemen van lokale aard zouden zijn omdat de verwerende partij maar al te goed weet hoe de bendes te werk gaan en dat zij ook de politie in hun greep hebben. De verzoekende partij meent ook dat het gegeven dat zij eerder bij haar schoonmoeder had ingewoond, zonder problemen *in casu* niet dienstig is. Immers, in die periode had de verzoekende partij nog geen problemen met de bendes en diende ze er ook niet ondergedoken te leven.

Ze vervolgt dat het voor haar inderdaad gevaarlijk was om naar Santa Ana te gaan nadat zij problemen had ondervonden. Ervoor kon zij naar haar werk gaan zonder dat het een persoonlijke vrees voor haar inhield. De redenering van verwerende partij gaat dan ook niet op. Verzoekende partij is na de bedreigingen door de bendes twee keer naar Santa Ana geweest, doch dit moet in perspectief geplaatst worden. Immers, het ging niet om 'plezierreisjes' doch noodzakelijke verplaatsingen.

De verzoekende partij benadrukt dat zij één van de jonge gasten kende van op school. Zij vermoedt dat dit de reden is waarom hij haar liet gaan. Bovendien houden bendeleden vaak mensen tegen om als chauffeur te gebruiken. Wanneer dit geweigerd wordt, zijn de bendeleden erg gefrustreerd en dwingen ze hen om hun hebben en houden achter te laten en hun huizen te verlaten. De verzoekende partij heeft geweigerd haar auto af te geven, ook al vreesde zij voor haar leven.

Ze meent ook dat de verwerende partij haar vrees niet in twijfel kan trekken omdat de verzoekende partij in Spanje en in Nederland geen internationaal bescherming heeft aangevraagd. Ze wijst erop dat ze in Spanje slechts één uur in transit was. In Nederland kwam zij 's avonds toe en nam de volgende ochtend onmiddellijk de trein naar België alwaar zij zich onmiddellijk aangemeld heeft. Wat haar vertrek uit El Salvador betreft, merkt zij opdat zij alles in gereedheid moest brengen voor haarzelf, haar echtgenote en hun kindje om te kunnen vluchten. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met al deze elementen.

Ze benadrukt dat ze nog steeds getraumatiseerd is door hetgeen zij heeft meegemaakt en alles heeft moeten achterlaten. In deze context verwijst de verzoekende partij naar de uiteenzetting van haar relaas tijdens het gehoor. De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Doordat zij met de dood bedreigd werd, kon ze geen kant meer op. Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en

onvoorzichtig de verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is. Ze vervolgt dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador volledig is ontspoord. El Salvador wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Om dit te staven citeert de verzoekende partij uit een rapport. Vervolgens concludeert de verzoekende partij dat ze bij een terugkeer met bendes zal geconfronteerd worden door bendes die haar zullen afpersen, zij ook geen werk zal hebben door de corona-crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan.

3. De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

4. De aanvullende nota

Op 15 januari 2021 dient de verwerende partij een aanvullende nota in waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar echtgenoot, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. In onderhavig verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij een middel dat integraal gelijk loopt met het middel van haar echtgenoot in zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 22 februari 2021 met nr. 249 481 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot verworpen. In dit arrest wordt in het kader van artikel 48/3 en artikel 48/4 gemotiveerd als volgt:

“7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij stelt El Salvador ontvlucht te zijn omdat ze door bende 18 bedreigd werd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

7.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar paspoort, het paspoort van haar echtgenote, het paspoort van haar zoon, haar identiteitskaart, de identiteitskaart van haar zoon, haar huwelijksakte, een kopie van het bewijs van haar tewerkstelling, een WhatsApp-gesprek met haar vader met foto's van hun huis en hun vliegtickets.

De paspoorten, de identiteitskaarten, de huwelijksakte en de kopie van tewerkstelling hebben betrekking op identiteitsgegevens en haar tewerkstelling, gegevens die in casu niet betwist worden.

Aan het Whatsapp-bericht met haar vader en de foto's van het huis kan slechts een beperkte bewijswaarde toegekend worden, daar het een gesolliciteerd karakter heeft.

7.3. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat de door de verzoekende partij aangehaalde problemen met criminele bendes geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de verzoeker immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève vermelde redenen. De door de verzoekende partij beweerde feiten, namelijk dat ze geweigerd heeft om haar auto aan twee bendeleden van bende 18 af te staan en daarom door hen bedreigd werd daar ze haar woning voor middernacht diende te verlaten. Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing en de aanvullende nota verwezen wordt, blijkt dat de drijfveren van de criminele bendes die in El Salvador actief zijn veeleer economisch en crimineel van aard zijn en doorgaans niet politiek gemotiveerd. Nergens kan blijken dat de verzoekende partij omwille van haar politieke overtuiging,

religie, nationaliteit, ras of het behoren tot een specifieke sociale groep haar land heeft verlaten. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij weliswaar dat zij voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, maar toont in haar betoog geen verband aan tussen de door haar aangehaalde feiten en één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie.

De Raad erkent dat het bendegeweld in El Salvador wijdverspreid en ernstig is, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de bendes daarbij vooral economische en criminele motieven hebben. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit kan blijken dat dit in haar hoofde anders zou zijn. Het is inderdaad zo dat uit de landeninformatie ook blijkt dat de bendes burgers met een welbepaald profiel viseren. Een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich tegen de bendes verzetten en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn; LGBT-persoonen, inheemse volkeren; personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes; en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-) politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24). In casu heeft de verzoekende partij niet een dergelijk risicoprofiel, en heeft de verzoekende partij zelf verklaard dat er geen specifieke reden was waarom de benedeleden haar gevisieerd hebben. De verzoekende partij meent dat het om een “slecht moment” ging (notities persoonlijk onderhoud (NPO), p.28). Dit toont verder aan dat de twee benedeleden die de verzoekende partij benaderd hebben vooral criminele motieven hadden.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aangetoond wordt.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

8.2. Wat de ernstige schade betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, voert de verzoekende partij het gegeven dat ze door bende 18 bedreigd werd aan.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in

artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld". De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben "op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar. Hoewel hun aanhang niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking bedraagt, hebben deze bendes een impact die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op microniveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van een wijk kleine bedragen worden afgeperst. De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 10). Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 10-14).

In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat dergelijke bedreigingen een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

De beoordeling van dit risico is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. De verzoekende partij moet hierbij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij ernstige problemen riskeert bij een terugkeer naar El Salvador. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat de verzoekende partij hier niet in slaagt.

De voorgehouden feiten bereiken als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Ten eerste wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij wordt ondermijnd doordat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: "Verder stelde u bij het CGVS dat de bendeleden wilden dat u hen ergens naartoe bracht (CGVS, p. 24). Bij DVZ stelde u het echter zo voor dat ze uw auto wilden lenen (DVZ vragenlijst, 2 januari 2020, p. 2, punt 5). Gevraagd waarom u niet bij DVZ hebt gezegd dat ze wilden dat u de auto bestuurde, antwoordt u dat ze het daar verkeerd hebben begrepen, dat ze het verkeerd vertaald hebben (CGVS, p. 27), terwijl u eerder had verklaard dat het interview bij DVZ goed verlopen was, dat u alles goed begrepen had, alles goed kunnen vertellen had en ze u daar het verslag voorgelezen hadden (CGVS, p. 3)." Dit betreft een wezenlijk element uit haar vluchtrelaas. De vaststelling dat de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst met geen woord heeft gerept dat de twee bendeleden wilden dat zij de auto bestuurde en dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Ten tweede wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat: "De houding van de bendeleden zoals u het voorstelt, doet ook vragen rijzen. Nadat ze gewapenderhand in eerste instantie uw auto komen opeisen, druipten ze na een leugen die ze meteen doorprikken en een weigering van uwentwege het gewoon af, zonder auto. Vervolgens zou er plots een nieuwe eis op tafel komen te liggen, met name

dat jullie het huis moeten verlaten en ze laten jullie gewoon met de eerst opgeëiste auto vertrekken om het huis vervolgens te verwoesten (CGVS, p. 15, 24). U bent er zich van bewust dat de bendes auto's van particulieren gebruiken om te gaan moorden en toch geeft u hem niet gewoon af maar liegt hen ook nog wat voor (CGVS, p. 26-27). Uw poging tot verschoning om de auto niet gewoon af te geven, als zou uw vader op wiens naam de auto stond verantwoordelijk blijven voor wat ermee gebeurt, is uitermate zwak en kan niet overtuigen (CGVS, p. 27)." In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze haar lieten gaan omdat zij één van de bendeleden kende van op de school. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat ze met één van de bendeleden speelde toen ze 14 à 15 jaar oud was. Het gegeven dat de verzoekende partij één van de bendeleden kende toen ze 14 à 15 jaar oud was, verklaart op geen enkele wijze waarom ze onmiddellijk haar leugen doorprikt hebben om vervolgens een nieuwe eis te poneren.

Voorts heeft de verzoekende partij verklaard dat ze niet meer buiten kwam in Cojutepeque waar haar schoonmoeder woont (NPO, p.13). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij verklaard dat het voor haar te gevaarlijk was om naar Santa Ana terug te keren, dat ze daarom ook niet langer haar job bij Pullmantur kon uitoefenen (vragenlijst CGVS, 2 januari 2020, p. 2 punt 5). Nochtans is de verzoekende partij samen met haar echtgenote teruggekeerd naar Santa Ana om haar paspoorten, identiteitskaarten en persoonlijke spullen te gaan ophalen (NPO, p. 22). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "Gevraagd of dit dan niet gevaarlijk was voor u, gezien de problemen die u daar had gehad, argumenteert u dat het in San Salvador gevaarlijk was om dit te doen (CGVS, p. 22). Deze uitleg strookt echter niet met de verklaringen dat u iedere dag voor uw werk in San Salvador moest zijn en er geen eerdere problemen heeft gehad (CGVS, p. 18-19) noch met de verklaringen dat u in diezelfde periode nog twee keer in San Salvador bent geweest: een keer op 3 augustus om uw ontslag in te dienen (CGVS, p. 19) en een keer om uw vliegtickets te boeken (CGVS, p. 21)." Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift argumenteert dat het om een noodzakelijke verplaatsing gaat, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen voorzorgsmaatregelen genomen heeft toen zij deze verplaatsing ondernomen heeft. Het gegeven dat het om een noodzakelijke verplaatsing gaat doet hier geen afbreuk aan. Dit gedrag van de verzoekende partij ondermijnt haar voorgehouden vrees voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot herhaalt de Raad dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de twee bendeleden het niet specifieke op haar gemunt hadden, doch dat dit eerder het gevolg van het gegeven dat de verzoekende partij op het verkeerde ogenblik op de verkeerde plek stond. Daarenboven heeft de verzoekende partij gedaan wat ze vroegen, namelijk haar woning verlaten, en heeft zij daarna geen problemen meer gekend. Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat ze na de bedreiging door de twee bendeleden bij haar schoonmoeder ingetrokken is. In dit verband wijst de Raad erop dat uit haar verklaringen blijkt dat ze in Cojutepeque waar haar schoonmoeder woont geen problemen heeft gehad, noch in de periode dat ze er woonde na haar problemen, noch in de periode dat de verzoekende partij er naartoe ging om haar echtgenote te bezoeken (NPO, p.13-14). Uit haar verklaringen blijkt enkel dat de bendeleden zich ervan wilden vergewissen dat de verzoekende partij, haar huis verlaten had en niet naar de politie zou gaan daar ze haar niet verder hebben achtervolgd dan tot wanneer ze Chalchuapa buiten gereden was (NPO, p. 25 en 29). Daarenboven wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins aangehaald heeft dat de bendeleden haar achtervolgd hebben. Dit ondermijnt wederom de ernst van de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Het WhatsApp-gesprek met haar vader met daarin foto's van het huis doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat omdat de foto's een gesolliciteerd karakter vertonen. Voorts kan op basis van de foto's niet opgemaakt worden dat de schade toegebracht werd door bende 18.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat voor zover geloofwaardig, de beweerde bedreigingen die zij ontving doordat ze haar auto niet afgestaan heeft, niet het minimum niveau van ernst bereiken om een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling aan te tonen.

Voorts verwijst de verzoekende partij ook naar het crimineel bendedegeweld. De Raad ontkent noch betwist dat het crimineel geweld door de bendes wijdverspreid is in El Salvador en dat dit een belangrijke impact heeft op het dagelijkse leven van de Salvadoraanse burgers. Evenwel volstaat een loutere verwijzing naar een algemene slechte veiligheidssituatie in het land van herkomst niet om een reëel risico voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te

tonen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de door de verzoekende partij ingeroepen problemen met betrekking tot twee leden van de bende 18 omdat ze haar auto niet had afgestaan, voor zover geloofwaardig, niet voldoende zwaarwichtig zijn om als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) te worden beschouwd.

8.3. Gelet op bovenstaande vaststellingen besluit de Raad dat de verzoekende partij geen reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken omwille van haar beweerde problemen met twee leden van bende 18.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" en "In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "highly targeted and individualized" wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt overigens voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-13).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Het gegeven dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees

voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing."

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Tenslotte dient ook nog te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw gsm werd gestolen toen u met de bus op weg was naar uw werk (CGVS 19/23434B, p. 11). Uw houding getuigt in dit verband niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U bent namelijk ook na dit incident de bus blijven nemen om naar het werk te gaan (CGVS 19/23434B, p. 11). U vermeldde ook niets van dit incident in uw verklaringen aan de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl u verklaarde dat u er alle redenen die aanleiding hadden gegeven tot uw vertrek vermeld had (CGVS 19/23434B, p. 13)."*

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *"most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons"* en *"In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise."* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt overigens voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-13).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Het gegeven dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

De Raad wijst erop dat het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de verwerende partij.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS